

14

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 11 stycznia 1973 r.

w sprawie ustalenia miejscowości, w których stosuje się postępowanie przyśpieszone.

Na podstawie art. 454 Kodeksu postępowania karnego zarządza się, co następuje:

§ 1. Postępowanie przyśpieszone określone w rozdziale 45 Kodeksu postępowania karnego stosuje się w następujących miejscowościach:

- 1) w województwie białostockim — w mieście Białymstoku i w powiecie białostockim,
- 2) w województwie gdańskim — w miastach Elblągu, Gdańsku, Gdyni, Sopocie i Tczewie oraz w powiatach gdańskim, lęborskim, malborskim, puckim, tczewskim i wejherowskim,
- 3) w województwie katowickim — w miastach Bielsku-Białej, Bytomiu, Chorzowie, Częstochowie, Katowicach, Rudzie Śląskiej, Rybniku i Zabrze, w powiatach bielskim, częstochowskim, rybnickim i wodzisławskim oraz w mieście Pyskowicach w powiecie gliwickim,
- 4) w województwie kieleckim — w miastach Kielcach, Radomiu, Ostrowcu Świętokrzyskim i Starachowicach,
- 5) w mieście Krakowie,
- 6) w województwie krakowskim — w miastach Tarnowie i Zakopanem oraz w powiatach chrzanowskim, krakowskim i nowotarskim,
- 7) w województwie lubelskim — w mieście Lublinie i w powiecie lubelskim,
- 8) w mieście Łodzi,
- 9) w województwie łódzkim w mieście Tomaszowie Mazowieckim i w powiecie łódzkim,
- 10) w województwie opolskim — w mieście Brzegu i w powiecie brzeskim,
- 11) w mieście Poznaniu,
- 12) w województwie poznańskim — w mieście Kaliszu,
- 13) w województwie rzeszowskim — w mieście Rzeszowie i w powiecie tarnobrzescim,
- 14) w województwie szczecińskim — w miastach Szczecinie i Świnoujściu oraz w mieście Stargardzie Szczecińskim w powiecie stargardzkim,
- 15) w mieście stołecznym Warszawie,
- 16) w województwie warszawskim — w miastach Otwocku, Płocku, Pruszkowie, Siedlcach i Żyrardowie oraz w powiatach grodziskomazowieckim, mińskim, nowodworskim, otwockim, piaseczyńskim, płockim, pruszkowskim i wołomińskim,
- 17) w mieście Wrocławiu,
- 18) w województwie wrocławskim — w miastach Świdnicy i Wałbrzychu oraz w powiatach kłodzkim, świdnickim i wałbrzyskim,
- 19) w województwie zielonogórskim — w miastach Gorzowie Wielkopolskim i Zielonej Górze oraz w powiatach gorzowskim i zielonogórskim.

§ 2. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 września 1958 r. w sprawie ustalenia wykazu miejscowości, w których stosuje się tryb postępowania określony w art. 6 §§ 1—4 ustawy z dnia 22 maja 1958 r. o zaostrzeniu odpowiedzialności karnej za chuligaństwo (Dz. U. Nr 58, poz. 290),
- 2) rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 stycznia 1959 r. w sprawie ustalenia wykazu miejscowości, w których stosuje się tryb postępowania określony w art. 6 §§ 1—4 ustawy z dnia 22 maja 1958 r. o zaostrzeniu odpowiedzialności karnej za chuligaństwo (Dz. U. Nr 11, poz. 64),
- 3) rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 października 1959 r. w sprawie ustalenia wykazu miejscowości, w których stosuje się tryb postępowania określony w art. 6 §§ 1—4 ustawy z dnia 22 maja 1958 r. o zaostrzeniu odpowiedzialności karnej za chuligaństwo (Dz. U. Nr 62, poz. 370),
- 4) rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 marca 1960 r. w sprawie ustalenia wykazu miejscowości, w których stosuje się tryb postępowania określony w art. 6 §§ 1—4 ustawy z dnia 22 maja 1958 r. o zaostrzeniu odpowiedzialności karnej za chuligaństwo (Dz. U. Nr 26, poz. 150),
- 5) rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 listopada 1963 r. w sprawie ustalenia wykazu miejscowości, w których stosuje się tryb postępowania określony w art. 6 §§ 1—4 ustawy z dnia 22 maja 1958 r. o zaostrzeniu odpowiedzialności karnej za chuligaństwo (Dz. U. Nr 53, poz. 292),
- 6) rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 kwietnia 1964 r. w sprawie ustalenia wykazu miejscowości, w których stosuje się tryb postępowania określony w art. 6 §§ 1—4 ustawy z dnia 22 maja 1958 r. o zaostrzeniu odpowiedzialności karnej za chuligaństwo (Dz. U. Nr 15, poz. 87).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: W. Berutowicz

15

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 11 stycznia 1973 r.

w sprawie zapewnienia oskarżonym korzystania z pomocy obrońców w postępowaniu przyśpieszonym.

Na podstawie art. 449 Kodeksu postępowania karnego zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy sądach powiatowych, orzekających w postępowaniu przyśpieszonym w sprawach o przestępstwa

o charakterze chuligańskim, wprowadza się obowiązkowe dyżury adwokatów dla umożliwienia korzystania oskarżonym z pomocy obrońcy.

§ 2. 1. Liczbę adwokatów do pełnienia dyżurów przy poszczególnych sądach powiatowych ustala rada adwokacka na wniosek prezesa właściwego sądu wojewódzkiego. Liczba adwokatów pełniących dyżury powinna być ustalona w sposób zapewniający oskarżonym należyte korzystanie z pomocy obrońców na rozprawie głównej; przy ustalaniu tej liczby należy w szczególności mieć na względzie częstotliwość występowania na danym terenie spraw kwalifikujących się do rozpoznawania w postępowaniu przyspieszonym oraz możliwość zaistnienia sprzeczności interesów oskarżonych w razie występowania kilku oskarżonych w sprawie.

2. Miejsce i czas trwania dyżurów ustala prezes właściwego sądu powiatowego.

§ 3. Rada adwokacka zapewni za pośrednictwem kierowników zespołów adwokackich wyznaczanie imienne adwokatów do pełnienia dyżurów; listę wyznaczonych adwokatów rada adwokacka podaje do wiadomości prezesa sądu wojewódzkiego oraz prezesom właściwych sądów powiatowych.

§ 4. Organ prowadzący postępowanie udziela oskarżonemu informacji o możliwości korzystania z pomocy obrońcy spośród adwokatów pełniących dyżur albo — jeżeli nie spowodowałoby to przeszkody w niezwłocznym rozpoznaniu sprawy — spośród innych adwokatów.

§ 5. Traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 września 1958 r. w sprawie udziału obrońców w postępowaniu przyspieszonym (Dz. U. Nr 58, poz. 291).

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *W. Berutowicz*

16

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 9 stycznia 1973 r.

Regulamin urzędowania rzecznika interesu publicznego przy Trybunale Ubezpieczeń Społecznych.

Na podstawie art. 80 i 81 ustawy z dnia 28 lipca 1939 r. — Prawo o sądach ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 1961 r. Nr 41, poz. 215) oraz w związku z art. 13 ust. 5 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. z 1960 r. Nr 20, poz. 119 i z 1972 r. Nr 11, poz. 81) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rzecznik interesu publicznego przy Trybunale Ubezpieczeń Społecznych, zwany dalej „rzecznikiem”, sprawuje swoje czynności osobiście lub przy pomocy zastępcy na podstawie Prawa o sądach ubezpieczeń społecznych i innych przepisów szczególnych oraz wytycznych Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych.

§ 2. Rzecznik używa pieczęci urzędowej z napisem w otoku: „Rzecznik Interesu Publicznego przy Trybunale Ubezpieczeń Społecznych”.

§ 3. Do zadań rzecznika należy w szczególności:

- 1) czuwanie nad stosowaniem prawidłowej i jednolitej wykładni przepisów prawnych w orzecznictwie sądów ubezpieczeń społecznych;
- 2) przekazywanie Ministrowi Pracy, Płac i Spraw Socjalnych:
 - a) wniosków co do potrzeby zmian lub uzupełnień istniejących przepisów prawnych,
 - b) ważniejszych orzeczeń w sprawach zawierających wykładnię prawa,
 - c) bieżących informacji co do źródeł sporów rozstrzyganych w Trybunale Ubezpieczeń Społecznych oraz wynikających z tego wniosków,
 - d) okresowych informacji z działalności urzędu rzecznika;
- 3) udział w posiedzeniach Trybunału Ubezpieczeń Społecznych w sprawach toczących się przed tym Trybunałem, w których zachodzi potrzeba składania wniosków;

4) informowanie Prezesa Trybunału Ubezpieczeń Społecznych o stwierdzonych rozbieżnościach w orzecznictwie sądów ubezpieczeń społecznych;

5) przedstawianie wniosków zmierzających do przyspieszenia toku postępowania poprzedzającego wnoszenie spraw do sądów ubezpieczeń społecznych;

6) zgłaszanie do sądów ubezpieczeń społecznych udziału w postępowaniu w sprawach, w których swój udział uważa za wskazany; w tym celu rzecznik może żądać nadesłania przez sąd akt sprawy, które powinien zwrócić w ciągu dwóch tygodni od daty ich otrzymania;

7) współpraca z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych; współdziałanie przy opracowywaniu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych podań o złożenie rewizji nadzwyczajnej;

8) współpraca z zainteresowanymi departamentami Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w sprawach wchodzących do zakresu działania rzecznika.

§ 4. 1. Strojem urzędowym rzecznika i jego zastępców przy rozprawach jest toga i biret.

2. Krój togi i biretu jest taki sam, jakich używa prokurator, z tym że kolor wypustek na kołnierzu, mankietach togi i birecie oraz kolor żabotu jest w stroju rzecznika jasno popielaty.

§ 5. Rzecznik kieruje działalnością podległych sobie pracowników, ustalając dla nich zakres czynności.

§ 6. Traci moc rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 4 czerwca 1947 r. — Regulamin urzędowania rzecznika interesu publicznego przy Trybunale Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 45, poz. 239).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: *W. Kawalec*